

OKEANLARI AŞAN DOSTLUQ...

Gülbəniz ARİFQIZI,
ABŞ, Kaliforniya

Həyata gəldiyimiz gündən zamanımızın coxu insanlarla ünsiyyətdə keçir. Kimisi həyatımızın ayrılmaz bir hissəsinə çevrilir, kimisi də həyatımızı zəhərləmədən bizdən əl çəkmir. Atamın gözəl bir sözü vardı:

-Hər zaman yaxşı insanlarla otur, dur. Çünki, onlardan yaxşı çox şey öyrənəcəksən. Pis insanlar sənə hər zaman mane olacaq. Sənə yalan deyən insanları həyatına heç vaxt buraxma.

Bəli, mən bu tərbiyədə böyüdüm. Çünki o insanlar bizimlə bir ömür boyu yoldaş, sirdaş olurlar. Gözəl və pozitiv qəlblə insanlarla dostluq etmək hər zaman insanın həyatını mənalandırır, doğru məcraya istiqamətləndirir, gözəlləşdirir, yüngülləşdirir. Mənim də həyatımda gözəl, qiymətli insanlar var. Hər birinin öz dəyəri, öz gözəlliyi, öz xarakteri və öz səmimiyyəti. Elə o səbəbdən də özümü hər zaman şanslı saymışam.

Belə dostlarımdan biri də Əntiqə Qonaqdır. Həyat onu çox sınaqlara çəkdi. Amma onun ürəyindəki od, alov, həyat eşqi, vətən sevgisi bir an da olsun tükənmədi. Hər zaman gülmə simasında, parıldayan gözlərində bir yaşam eşqi, yaşam mücadiləsi oldu. Belə də olmalıydı. Çünki, o belə doğulmuşdu, özü də hansısa xoşbəxt ulduz altında.

Rəhmətlik anası Ayişə xalanı da tanıyırdım. Çox gözəl və pozitiv bir xanım idi. Hər-dən düşünürəm ki, bəlkə də Əntiqənin simasındakı o gülərüzlülük, təbiətindəki pozitivlik ona məhz anasından keçib. Çünki, o da anası kimi idi, məhz belə doğulmuşdu.

Əntiqənin hər zaman bir amalı olub və həzirdə də həmənlə amal və məqsəd naminə yaşamını sürdürür. Kimsəsizin, köməksizin dadına çatmaq, gənclərə dəstək vermək, yardım istəyənin təmənnasız yanında olmaq, ürəyinin oduyla qızındırmaq... Bəlkə də bu kimi xüsusiyyətləri, yüksək keyfiyyətləri idi məni ona tərəf çəkən qüvvə. Və biz ilk görüşümüzədən ta bu günə qədər də həmənlə qüvvənin cazibəsindəyik. Çünki oxşar cəhətlərimiz və həyat yolumuz var.

Keçmişə qayıdaraq tanışlığımızı xatırlayı-

ram.

1987-ci il idi. Tələbəlik illərimizə vida etdiyimiz bir zamanda təhsil aldığım Azərbaycan İnşaat Mühəndisləri İnstitutunun 232a3 qrupuna Azərbaycan Radiosundan yaraşlıq, bəstəboy bir xanım gəldi. Bu gülməz, gözəl xanım indi hamımızın tanıdığımız jurnalist və hüquqşünas Əntiqə xanım Qonaq idi. Gəlişinin səbəbi Azərbaycan Radiosu üçün bizim qrupdan veriliş hazırlamaq idi. Hamımızla səmimi görüşüb müsahibələr aldı və getdi.

Tələlə elə gətirdi ki, bir neçə gün sonra onunla təsadüfən Yasamal rayonu ərazisində avtobusda görüşdük. Hər ikimiz Yasamalda ayrı-ayrı yerlərdə kirayə qalırdıq. Elə ikinci görüşümüzədən dostlaşdıq. Sanki, bu xanıma coxdan tanıyırammış kimi.

Qısa müddətdə məni yaşadığı mənzilə qonaq çağırırdı. Səliqə ilə hazırladığı süfrədə bərabər yemək yedik.

32 il bundan əvvəlki şəkillərimiz fərqli olsa da, dostluğumuz eynidir və daha da möhkəmlənib.

Onun odlu - alovlu çıxışları, vətən sevgisi, dürüstlüyü, jurnalist bacarığı, səmimiyyəti, pozitivliyi, fədakarlığı, bir sözlə, hər bir davranışı mənim xoşuma gəlirdi. Çünki ürəyimcə olan, oxşar cəhətlərimiz çox idi. Axı belə vətənpərvər, sayılıb -seçilən, sözünü-söhbətini, yerini, davranışını bilən xanıma hər gün rast gəlmək olmurdu. Onda mənim diqqətimi cəlb edən yüksək insani keyfiyyətlər çox idi.

Beləcə bizim dostluğumuz başladı. Mən ali məktəbi bitirib təyinatla Azdövlətlayihə in-

stitutunda mühəndis kimi işə başladım. Əntiqə xanım isə Nəqliyyat Nazirliyinin qəzetində və eyni zamanda, Azərbaycan radiosunda çalışırdı. Amma heç ayrılmırdıq. Gözəl də əl qabiliyyəti vardı. O vaxtlar mənə də çox gözəl geyimlər tikərdi. Qırçın, bərlə - bəzəkli. Bu geyimlərdə mən özümü lap şahzadə kimi hiss edərdim. O isə sanki, məni bəzəməkdən zövq alardı.

Bir gün məni özü ilə Respublika Qadınlar Cəmiyyətinə apardı. Professor Zemfira xanım Verdiyeva başda olmaqla Azərbaycanın ən dəyərli xanımları ilə məni tanış etdi.

Beləcə, 1988-ci ilin məlum hadisələri - meydan hərəkatı, azadlıq çıxışları, mitinqlər başladı. O təlatümlü və müstəqilliyimiz üçün çox böyük təhlükə yaradan həyəcanlı günlərdə mən də Əntiqə ilə bu hərəkata qoşulduq. Tələbə vaxtı Macarıstana getmişdim. Ordan özümə dəbdə olan qalın bir kürk - "Dublyon-

yaralanan insanlara baş çəkirdik. Əntiqə isə gördüklərini öz növbəsində qəzetlərə yazır, ya da radio üçün lentə alardı. Gecələr də çox vaxt Əntiqənin Əhmədliyəki evinə yığışardıq. Hamımız da yaradıcı subay xanımlar. Döyüş xatirələrimizi danışır, görüləcək işlərimizi planlaşdırır, yazılarımızı bir-birimizə oxuyar, fikir mübadilələri aparardıq. Səhərə qədər yatmaq yox idi. Beləcə aktiv həyatımız başlamışdı. Hətta hər ikimiz ailə qurmaya gəlirdik. Anam hər dəfə zarafatla ona: -Əntiqə, qızım sən bu qızları başına yığmaqla heç biriniz ailə qurmayacaqsınız, -deyirdi.

Bizimlə sözümlə, söhbətimiz bitməzdi. Beləcə hərdən mən də özümə görə sınıq-salxaq yazılar yazmağa və qəzetlərə verməyə başladım. O zaman Əntiqəyə yanaşı, gözəl jurnalistlərimiz, "Bakı" qəzetindən Zemfira Məhərrəmli və "Azərbaycan gəncləri" qəzetindən Sona xanım Bəhrəliyə də tanış oldum. Amma bu xanımlar məni ruhdan salmaq deyil, əksinə, ürəkləndirirdilər. Yazılarının üstündə işləyir, redaktə edib düzəldərək çapa verirdilər. İndi də o ilk, zəif yazılarımı görəndə utanıram. Amma mən də necə deyər, onlar kimi bədii cümlələrlə deyil, dədə baba qaydasıyla sadə dildə, danışq dilində yazırdım. Bir gün o zamankı "İnşaatçı" qəzetinin müxbiri, hazırda "Olaylar" qəzetinin və eyniadlı İnformasiya Agentliyinin redaktoru Fatma xanım Abasquliyeva ilə görüşdüm. O məni 1991-ci ildə yeni nəşrə başlayan və ilk hərbi qəzet olan "Ordu"ya dəvət etdi. Beləcə, o gündən mühəndisliyəmə vida etdim. Bundan sonra mən də mətbuat sahəsində çalışmağa başladım. Müharibə getdikcə güclənirdi. Biz onunla sıx-sıx cəbhə bölgələrinə gedirdik, əsgərlərə yardım aparırdıq, onlardan müsahibələr götürürdük. Bir gün onunla Ağdam istiqamətində əsgərlərimizə yardım aparırdıq. İçərişi Avrora siqaretləri ilə dolu ağır qutular, gündəlik tələbat malları və s. Çox əziyyətlə gedib Ağdama çatdıq. Xəstəxanalarda, cəbhə bölgələrində, o cümlədən Milli Qəhrəman Şirin Mirzəyevin (Rəhmətlik onda sağ olsa da, özü ilə görüşə bilmədik. Dedilər ki, ön xətdəki əsgərlərə baş çəkməyə, tapşırıqlar verməyə gedib) batalyonunda əsgərlərlə görüşdük, yardımlarımızı payladık. O gün mən dostuma ən ağır gün yaşatdım. Rayonun icra hakimiyyətinin nümayəndələrinin bizə təsir etmələrinə baxmayaraq, yardımları kimsəyə etibar etmədik, özümüz paylaşmağı qərara al-

dıq. Gətirdiyimiz yardımı mehmanxanada qaldığımız otağa yığıdıq. Səhərə kimi siqaretin kəşif qoxusundan gözümüzdə yuxu getmədi. Bu xatirə hələ də onun yaddaşından silinməyib. İndi də yada salıb gülürük.

Sonra Cəbrayıl gedib Polis idarəsinin rəisi rəhmətlik Rəşid Məmmədovla görüşüb söhbətləşdik. Real vəziyyətlə maraqlandıq. Cəbhədə dönüş yaradılması üçün onun hərbiçi taktikası və planları maraqlı bir yazının mövzusu idi. Sonra Fizuliyə bizim yaşadığımız evə gəldik. Səhəri gün yenə də bir neçə qaynar döyüş mövqeyinə gedərək torpaqlarımızın keşiyini çəkən əsgərlərlə hal-əhval tutduq. Onlara mənəvi dayaq olduğumuzu göstərməyə çalışdıq. Beləcə döyüşlər qızırdı. Bizim də necə deyər, bir ayağımız cəbhədə, biri də şəhərdə. Bundan sonra cəbhə bölgələrinə çox vaxt da ayrı - ayrı gedəsi olurduq.

Beləcə, o, qorxmadan bütün qaynar nöqtələrdə olurdu, ən qeyrətli, dəyərli oğullarımızdan müsahibələr götürürdü. Hər görüşümüzə cəbhə səfərlərimizi birgə müzakirə edirdik, fikirlərimizi bir-birimizlə bölüşürdük. Bu aralar o ailə qurdu. Mənsə 1997-ci ilin fevral ayının 16-da Amerikanın Kaliforniya ştatına gəldim.

Yenə də bizi 4 okean da ayıra bilmədi. Hər telefon zəngimdə bir dəfə "Əntiqə"- deyə haraylayırsa illərdir dilində gül kimi bitdiyi iki kəlmə var: Can can.

Bəzən də... o zaman da, indi də zəng edəndə onu qabaqlayıb mən də can, can, -deyirəm. Bu illərdə onun ailə həyatı uğursuz olsa da, özünü itirmədi, əyilmədi. Bütün çətinliklərə tək başına sinə gərərək iki gözəl oğul böyütdü. Həsən və Şəhriyar. Bu illərdə o

jurnalistik peşəsinə ikinci bir peşə - hüquqşünaslığı da əlavə edərək ikinci ali təhsil aldı. O, daim öz üzərində işləyib, dünyagörüşünü və bilik dairəsini genişləndirib, zəngin mütaliəsi və yüksək intellekti var. Müsahibini tez ələ almağı və ondan istədiyi informasiyanı əldə etməyi bacarırdı. Jurnalistikada peşəkarlığına söz ola bilməzdi. Ən çox da hərbi jurnalist kimi. İntrigalardan, dedi-qodulardan, mənasız yerə gündəmə gəlməkdən və ucuz şöhrətdən uzaq idi. Başını aşağı salaraq öz işiylə məşğul idi. Elə bil problem onu tapmırdı, o problemin üzərinə yürüyürdü. Xeyirxahlıq etməkdən onun qədər zövq alan ikinci bir adam tapmaq çətindi mənə görə. Bundan başqa bütün ailəsini, dostlarını diqqətdə saxlaması, ondan kömək istəyənlərdən yardımını əsirgəməməsi, çoxumuz üçün müşkül olan problemləri çözməyi, ən ağır anında belə pozitivliyini itirməməsi bizim dostluğumuzun illərlə sürməsinə səbəb olub. Bu gün də danışımadan üz - göz ifadələrimizlə bir - birimizi gözəl anlayırıq. Demək olar ki, hər gün danışıırıq. Bəzən də gündə bir neçə dəfə. Məsafələr yenə bizə meydan oxuya bilmir.

Beləcə bu gün mənim əziz dostumun, sirdaşımın doğum günü - yubiley yaşdır. Ona nə arzu edərdim: Layiq olduğu və indiyə qədər tapa bilmədiyi xoşbəxtliyinə qovuşmasını. Çünki xoşbəxt olmaq hər bir insanın haqqıdır. Gec və ya tez. İstədiyi vaxt gələ bilər bu xoşbəxtlik. Heç fərq etməz. Yeter ki, bu gözəl hissi hər bir insan yasaya bilsin. Kimi bu xoşbəxtliyi ömrünün ilk çağlarında, kimisi də sonra tapar. Çünki illər onun nə xasiyyətində, nə şəxsiyyətində, nə çalışdığı məsul işlərdə, nə də tutduğu mövqələrdə onu zərrə qədər də olsun dəyişmədi. Bu gün mən ona demək istərdim ki, sən çox dəyərli dostsan, sirdaşsan, bacısan, qədərbilən övladsan, gözəl anasən, gözəl ziyalısən, vətənpərvər insansən, təəssübkeş vətəndaşsan. Bütün bunlarla bərabər, sən əsl vətən sevdalısı, əsl vətən övladısən. Millətini sevən, onun üçün canından belə keçməyə hazır olan, canını fəda etmək istəyən, el dərdini öz dərdi bilən bir cəfakəş xanımsən. Tanrı səni qorusun. Nə yaxşı ki, varsən və mənim dostumsən. Doğum günün, yubiley yaşın mübarək əziz dost!

Redaksiyadan: Biz də öz növbəmizdə həmkarımızı təbrik edirik, ona can sağlığı, yaradıcılıq uğurları arzu edirik.